

# Η πολιτική είναι η λύση

Των: Megan Erickson, Katherine Hill, Matt Karp, Connor Kilpatrick, & Bhaskar Sunkara (μετάφραση: Συραγώ Λιάτσικου)

Δεν μπορούμε να φύγουμε στον Καναδά ή να κρυφτούμε κάτω από το κρεβάτι. Αυτή είναι η στιγμή που πρέπει να αγκαλιάσουμε τη δημοκρατική πολιτική, όχι να την αποκηρύξουμε.

Δεν έχουμε καμιά αυταπάτη σχετικά με τον αντίκτυπο της νίκης του Ντόναλντ Τραμπ. Είναι μια καταστροφή. Η προοπτική μιας ενωμένης δεξιάς κυβέρνησης, με επικεφαλής έναν αυταρχικό λαϊκιστή, αποτελεί καταστροφή για τους ανθρώπους της εργασίας.

Υπάρχουν δύο τρόποι για να απαντήσει κανείς σε αυτή την κατάσταση. Ο ένας είναι να κατηγορήσεις τους ανθρώπους των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο άλλος είναι να κατηγορήσεις την ελίτ της χώρας.

Στις προσεχείς ημέρες και εβδομάδες, πολλοί ειδήμονες θα κάνουν κάτι από τα παραπάνω. Φοβισμένοι φιλελεύθεροι έχουν ήδη γράψει οδηγίες για το πώς να πας στον Καναδά· χθες βράδυ, η канаδική ιστοσελίδα μετανάστευσης έπεσε μετά από ένα ισχυρό κύμα επισκεψιμότητας. Οι άνθρωποι που μας έφεραν σε αυτό το γκρεμό σχεδιάζουν τώρα τη διαφυγή τους.

Αλλά με το να κατηγορεί κανείς την αμερικανική κοινή γνώμη για τη νίκη Τραμπ καταφέρνει μόνο να βαθύνει τον ελιτισμό που συσπείρωσε τους ψηφοφόρους του στην πρώτη φάση. Είναι αναμφισβήτητο ότι ο ρατσισμός και ο σεξισμός έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην άνοδο του Trump. Και είναι τρομακτικό να συλλογιστεί κανείς τους τρόπους με τους οποίους ο θρίαμβος του θα χρησιμεύσει στην ενίσχυση των πιο σκληρών και φανατικών δυνάμεων στην αμερικανική κοινωνία.

Ακόμα, μια απάντηση στον Τραμπ που αρχίζει και τελειώνει με φρίκη δεν είναι μια πολιτική απάντηση - είναι μια μορφή παράλυσης, μιας πολιτικής του "κρύβομαι κάτω από το κρεβάτι". Και μια απάντηση στην αμερικανική μισαλλοδοξία που ξεκινά και τελειώνει με την ηθική καταγγελία δεν είναι καθόλου πολιτική - είναι στον αντίποδα της πολιτικής. Είναι παράδοση.

Το να πιστεύει κανείς ότι η προσφυγή στον Τραμπ βασίστηκε εξ ολοκλήρου στον εθνικισμό είναι σαν να πιστεύουμε ότι σχεδόν η πλειοψηφία των Αμερικανών καθοδηγούνται μόνο από το μίσος και μια κοινή επιθυμία για ένα πολιτικό πρόγραμμα λευκής υπεροχής. Εμείς δεν το πιστεύουμε αυτό. Και τα γεγονότα δεν το επιβεβαιώνουν.

Οι εκλογές αυτές, σύμφωνα με τα λόγια του αναλυτή των New York Times Nate Cohn, καθορίστηκαν από τους ανθρώπους που ψήφισαν τον Μπαράκ Ομπάμα το 2012. Και δεν μπορεί να είναι όλοι τους φανατικοί.

Η Κλίντον κέρδισε μόνο το 65 τοις εκατό των λατίνων ψηφοφόρων, σε σύγκριση με το 71 τοις εκατό του Ομπάμα πριν από τέσσερα χρόνια. Απέδωσε με τέτοια ανεπάρκεια απέναντι σε έναν υποψήφιο που παρουσίασε ένα πρόγραμμα οικοδόμησης ενός τοίχους κατά μήκος των νότιων συνόρων της Αμερικής, ενός υποψηφίου που ξεκίνησε την εκστρατεία του αποκαλώντας τους Μεξικανούς βιαστές.

Η Κλίντον κέρδισε μόλις το 34 τοις εκατό των λευκών γυναικών χωρίς πτυχίο κολεγίου.

Και κέρδισε μόνο το 54 τοις εκατό του συνόλου των γυναικών, σε σύγκριση με το 55 τοις εκατό του Ομπάμα το 2012. Η Κλίντον, βέβαια, κατέβαινε απέναντι σε έναν υποψήφιο που φαίνεται σε ταινία να προτρέπει να αρπάζεις τις γυναίκες “από το μουνί”.

Αυτές ήταν εκλογές για να χάσει η Κλίντον. Και έχασε. Ένα μεγάλο μέρος από το φταίξιμο θα πέσει πάνω στην Κλίντον ως υποψήφια, όμως απλά η ίδια ενσωματώνει τη συναίνεση αυτής της γενιάς ηγετών του Δημοκρατικού Κόμματος. Υπό τον Πρόεδρο Ομπάμα, οι Δημοκρατικοί έχουν χάσει σχεδόν χίλιες έδρες στο κρατικό νομοθετικό σώμα, μια ντουζίνα κυβερνητικές κούρσες, εξήντα εννέα έδρες στον Λευκό Οίκο και δεκατρείς στη Γερουσία. Το χθεσινό βράδυ δεν ήρθε από το πουθενά.

Το πρόβλημα με την Κλίντον δεν ήταν η ιδιαιτερότητα της, αλλά η τυπικότητά της. Ήταν χαρακτηριστικό αυτού του Δημοκρατικού Κόμματος ότι η εξουσία της Ουάσιγκτον αποφάσισε τον υποψήφιο - με εντυπωσιακές θεωρήσεις - πολλούς μήνες πριν εισαχθεί ένα ενιαίο ψηφοδέλτιο.

Έκαναν μια μοιραία επιλογή για όλους μας με το να οργανωθούν στα κρυφά, με αποφασιστικότητα, απέναντι στο είδος της πολιτικής που θα μπορούσε να κερδίσει: μιας πολιτικής υπέρ της εργατικής τάξης.

Εβδομήντα δύο τοις εκατό των Αμερικανών που ψήφισαν χθες το βράδυ πίστευε ότι “η οικονομία είναι στημένη προς όφελος των πλουσίων και ισχυρών”. Εξήντα οκτώ τοις εκατό συμφώνησαν ότι “τα παραδοσιακά κόμματα και οι πολιτικοί δεν νοιάζονται για τους ανθρώπους σαν κι εμένα”.

Σχεδόν μόνος ανάμεσα στους Δημοκρατικούς, ο Bernie Sanders απευθύνθηκε σε αυτό το πρωτόλειο αίσθημα αλλοτρίωσης και ταξικής οργής. Ο Sanders είχε ένα βασικό μήνυμα για τον αμερικανικό λαό: σας αξίζουν περισσότερα και έχετε δίκιο να το πιστεύετε αυτό. Στην υγειονομική περίθαλψη, στην εκπαίδευση στο κολέγιο, σε ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο. Αυτό είναι ένα μήνυμα που τον έχει κάνει μακράν τον πιο δημοφιλή πολιτικό της χώρας.

Το επίσημο πολιτικό πρόγραμμα της Χίλαρι Κλίντον προσέγγισε κάποιες επιμέρους ιδέες του Sanders, αλλά αποκήρυξε το κεντρικό μήνυμά της. Για τους υπεύθυνους του Δημοκρατικού Κόμματος, δεν είχε νόημα να χλευάζεται η Αμερική. Γι' αυτούς, η Αμερική ποτέ δεν έπαψε να είναι μεγάλη. Και τα πράγματα έχουν πάει μόνο προς το καλύτερο.

Οι ηγέτες του κόμματος ζήτησαν από τους ψηφοφόρους να παραδώσουν την πολιτική σε αυτούς. Νόμιζαν πως τα είχαν όλα υπό έλεγχο. Διαψεύστηκαν. Τώρα όλοι πρέπει να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες. Και θα το κάνουμε.

Ζούμε σε μια νέα εποχή που απαιτεί ένα νέο είδος πολιτικής – μιας πολιτικής που θα μιλά για τις επιτακτικές ανάγκες και τις ελπίδες των ανθρώπων, αντί για τους φόβους τους. Ο φιλελευθερισμός των ελίτ, όπως αποδεικνύεται, δεν μπορεί να νικήσει τον δεξιό λαϊκισμό. Δεν μπορούμε να μεταναστεύσουμε στον Καναδά ή να κρυβόμαστε κάτω από το κρεβάτι. Αυτή είναι η στιγμή να αγκαλιάσουμε την δημοκρατική πολιτική, όχι να την αποκηρύξουμε.

Πηγή: <https://www.jacobinmag.com/2016/11/trump-victory-clinton-sanders-democra...>